

Славутинська
Бібліотека
ЧОРНОБИЛЬ НЕ МАЄ КОРДОНІВ

Разом супроти лиха

Пожежа в лісі — чи є щось страшніше за це лихо для матінки-природи. Коли все живе стрімдух мчить подалі від несамовитих язиків полум'я, коли гине в задусі густого диму малеча, спалахують гілки, падають долу на чорну понівечену землю велетні-дерева.

А коли ця біда надходить у незвичайній обстановці, коли разом з рясним дощем попелу ширяє у повітрі радіація — це незборима підступна злодійка? Як тут не пригадати фронтальні пожежі 1992 року, коли 30-кілометрова зона майже вся була охоплена вогнем і димом, коли повністю чи частково були знищені села Стечанка, Опачичі, Луб'янка, коли згоріли сотні гектарів трав'яних полів, а найтрагічніше — загинула людина!

Звичайно, рік на рік не припадає. І хоча попередній був у цьому плані відносно спокійніший, але й він лишив у Чорнобильській зоні свій слід. Зокрема, вогонь «проглинув» 199 будівельних споруд, «злизав» трав'яного покриття на 469 гектарах, тільки у самому Чорнобилі сталося 99 пожеж.

Але хто зважиться спрогнозувати нинішній пожежо-небезпечний сезон? А наступний? А ще на п'ять вперед? Відтак, з цього приводу у самому Чорнобилі й пройшла міжрегіональна нарада під головуванням заступника міністра внутрішніх справ України генерал-лейтенанта Олександра Васильовича Терещука з досить коротеньким, але напрочуд ємким порядком денним: вироблення системи взаємодій гасіння пожеж. Причому, в ній взяли участь наші сусіди з братньої Білорусі, яких теж не обминуло чорнобильське лихо.

[Закінчення на 4 стор.]

Разом супроти лиха

(Початок на стор. 1)

З цього приводу хтось із присутніх доречно зауважив, мовляв, ця зустріч повинна була відбутися ще того трагічного 1986 року. І з цим не можна було не погодитись. Просто забули ми всі стару мудру приказку, що спільній череді і вовк не страшний. Адже скільки різноманітних проблем можна було вирішити, скільки пожежам, що не розбирають, де білоруська, а де українська частина одного лісу, можна було б запобігти, та й поділитися досвідом нікому не завадило б.

Справді, скільки сталося випадків, коли під час обльоту вертольотом помічалися початки пожеж неподалік од кордону на території

сусідів. А сісти і загасити — боронь боже! Одне слово, суверенність. А була б, приміром, певна домовленість між прикордонними районами про взаємодопомогу під час боротьби з вогнем — десантування, гасіння, оперативний обмін інформацією, спеціальна радіохвиля і, будьте певні, скільки б лісу, трав'яного шару (а відтак й радіації було значно менше чим поживитися), чималих витрат людських сил та врешті-решт того ж пального (потреба в якому гостро відчувається в обох країнах), було зекономлено.

Саме про це говорили у своїх виступах начальник головного управління пожежної охорони МВС України Віктор Іванович Попков, його колега з Білорусі Валерій Петрович Остапов,

заступники міністрів лісного господарства Валерій Михайлович Брежнев, у справах захисту населення від наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, начальник Адміністрації зони відчуження Володимир Іванович Холоша, начальник управління пожежної охорони ГУВС Київської області Василь Петрович Мельник, директори заповідників, Головні лісничі Гомельської, Житомирської, Київської та ряду інших областей.

Проблем накопичилося чимало. Як зазначив заступник голови адміністрації Київської області, голова комісії з надзвичайних ситуацій Микола Іванович Примаченко, багато надій, зокрема покладалося на допомогу новоствореної організації — об'єднання «Чорнобильліс». Але вона, на жаль, поки що не стала справжнім дбайливим господарем лісових угідь. Її директор

Володимир Іванович Берчий (до речі, він виступав на нараді), ось уже другий рік, мотивуючи тим, що організація знаходиться у фазі свого становлення, ніяк не може навести у себе елементарний порядок. Ось й на сьогодні не забезпечено у повному обсязі комплекс протипожежних заходів — створення мінералізованих смуг, системи протипожежних бар'єрів, обороння сел і лісів.

Як відомо, з цього приводу розроблено спеціальний проект для 30-кілометрової зони ЧАЕС, розрахований на десять років, в якому обумовлено створення пожежно-хімічних станцій (три з них вже започатковано), застосування телепристроїв для виявлення пожеж, будівництво доріг, спеціальних приладів протипожежного призначення, застосування новітньої техніки тощо.

Але вже зараз стає зро-

зумілим, що чимало з накресленого найближчим часом так і залишиться на папері. І в першу чергу — через нестачу коштів. Що там говорити, коли тим же пожежникам у Чорнобилі не вистачає не те що спеодягу для захисту від радіації, а й елементарного утепленого. Що вже казати про техніку, яка через свою спрацьованість не витримує ніякої критики, а нову валюту треба купляти у Росії. Щоправда, розпочали розробку і майже довели до кондиції експериментальну модель вітчизняної пожежної машини, але знову ж таки потрібні гроші, аби їх поставити на конвеєр.

Серед найближчих заходів, як зазначали присутні,

— створення спеціальних захисних смуг з боку України і Білорусі, укладення обопільних угод, обмін планшетами прикордонних лісових угідь, налагодження зв'язку.

Що ж до суто домашніх завдань — організація цілеспрямованої роботи щойно створених і будівництво нових пожежно-хімічних станцій, спорудження пожежних веж, налагодження випуску спеціальної техніки і засобів індивідуального захисту, розробка науково-організаційної системи і тактики гасіння пожеж.

Одне слово, час для всіхляких говорінь, як то кажуть, вичерпано. Тепер поквапимось з конкретними діями.

Олександр ГОНЧАРУК.